

Négysorosok

Ha elmetszed találomra, bárhol,
mindig lesz majd egy olyan pillanat,
egy állókép az idő lemezén,
ahol egy nyíl egy szív iránt halad.

*

Múlt és jövő éppén szobádig ér itt,
tárd mindkét ablakod ki mostan ütközésig,
két naplementét látsz, szolgáltál két urat,
s szétszórja dolgaid egy hűvös léghuzat.

*

Pókszálon hintázó kiszáradt légytetem
Mögött két alkonyatra fókuszál a szem,
Az ablaktáblák közt összepréselt idő
Túlfelén cirkulál a rég elmúlt jövő.

*

Az óraszámok fölül maholnap
letördelik az összes mutatókat,
de tengelyén az árva csillagoknak
az átdöfött szívek tovább forognak.

*

Nyílik a könyv s arcodba mered,
nézi merőn két árva szemed,
semmi esélyed, tudja, mit érzel,
bármire gondolsz, már nem enyész el.

Kilátó

Nehéz lovakkal itt kerengtek
Az útjuk vesztő zsoldosok,
A fű azóta újra sarjadt
S a paták nyoma elkopott.

De hogyha délről fúj a szél,
Érezni még az illatot,
A lószag és a vér szaga
Vadrózsákéval vegyül ott.

Van úgy, hogy egy kiránduló
Valami rozsdás vértbe botlik,
Vagy egy szelfi háttérében
Csillannak meg ezüstös holmik.

Ki emlékszik, mily náció
Lakott e tájékon sok éve,
S a száműzött harcosoknak
Miféle versben folyt a vére?

A barbár gazda, aki most
A földet bérl, s nem beszéli
A helyi népek furcsa nyelvét
(Bár úgy hírlik, hogy mégis érti),

Egy kilátót fog ott emelni,
Pályázott s nyert is rávalót,
Ahonnan majd egy látcsövön
Szemlélhetjük a múlt időt.

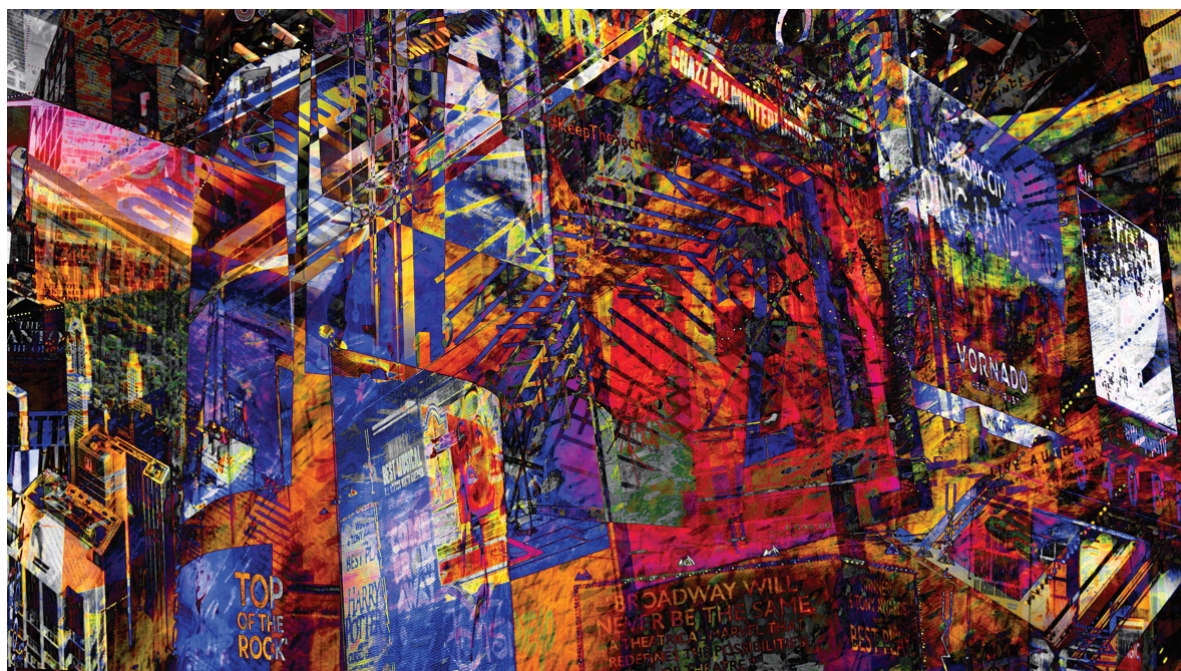
A forradalmárok

A svájcisapka antennája egy
Ötfilléres lyukán húzva által,
Ez lesz a jel, hogy összetartozunk,
S az arcunk eltakarjuk sállal.

Rakunk a spród viharkabát övébe
Egy hevedernyi jó vadgesztenyét,
S körzőheggyel döfjük át a rőt
Novemberi plakátok szemét.

Ivígy bevezévéülünk folyton
És visszafelé írunk verseket,
És kioldjuk a sarki bolt előtt
A lámpaoszlophoz kötött ebet.

Kézfogásról ismerjük föl egymást,
A jelszó uff, a címer koponya,
Indiánok vagyunk s homlokunkra
Sárral van írva a МОШТ ВАДЬ ШОХА.

Kecskés Péter: Photismos 4 (2019)